

istand til at udtale Tilbud af den Art, have paa det Høitideligste benægtet dette, og det er derfor kun et Skræmmebillede, som har været opstillet til ingen Nytte. Den ærede Ordsfører har sagt: Væder os, for at forstaae hverandre rigtig, fremstille eksempelvis, hvad det er, vi ikke ville, og hvad det er, vi ville, naar forskjellige Alternativer ligge for, og han har da opstillet to Alternativer. Det ene er den såkaldte Personalunion, det andet er Muligheden af at faae den nordlige dansttalende Deel af Slesvig; men jeg troer, at ingen af disse ligger for, ja, jeg vil gaae meget videre og sige, at ligesaa lidt som det har ligget for, at faae sikret os igjennem en Personalunion, ligesaa lidt har det nogensinde ligget for at kunne sikke os nogen virkelig Deel af det nordlige Slesvig under saadanne Betingelser, at vi kunde tage derimod. Det er en Drøm, som man har ladet sig forebæve, at der i Bondonnerconferencen virkelig skulde have været et Dieblik, hvor en saadan Afgjørelse var mulig; det er kun steet, fordi man ikke har vovet at see eller ikke har villet see, at der bagved den endelige Afgjørelse vilde have ligget Betingelser, som havde været i høieste Grad fordærvelige. Der var ikke dengang, og der er endnu Ingen, som veed, om der ikke i dette Dieblik er en Freds-tilstand mulig, som lader den danske Stat bestaae; men foruden disse to Alternativer kunde der dog være et tredie, der ligger ligesaa nært som de to. Seg gaaer ud fra, at intet Saadant ligger for, men kunde der ligge Noget for, saa er det det tredie Alternativ, nemlig det, at vi kun under den Betingelse, at vi træde i Forbindelse med begge Hertugdømmerne, igjen kunne komme i Forbindelse med de dansttalende Slesvigere. Sæt nu, at et Forslag af den Art kom til at ligge for, skulle vi da ved en Adresse sige til vor Konge, at han hellere maa vise disse Borgere i Slesvig, som ere Blod af vort Blod og Kjøb af vort Kjøb, hørt fra os end at forsøge sig ind i Verdenssthyrelsen, Verdensudviklingen ved at leve sammen med dem og stille dem saaledes, at de ere tilfredse dermed. Hvorfor udtale Ting af den Art? Hvorfor her, hvor vi slet ikke have med politiske Sager at gjøre, indlade os paa at gjøre Forudsigelser og Begrændsninger, som vi kunne

lade staae rolig hen af den simple Grund, at Selvbestemmelsen derover ikke ligger hos Kongen, ikke ligger hos os, men i Betingelser, hvorover vi ikke her kunne raade. Er der Noget, som i dette Dieblik kan trøste os over vor sørgelige Sjæbne, saa er det det, at de Magter, som have grebet os saa haardt, ere stærkere end de Feil, vi selv have begaaet; var det kun vore egne Feil, der havde ført os derhen, hvor vi ere, maatte Græmmelse betage os; men ligesaa lidt som vi i Fortiden have kunnet modstaae de voldsomme Magter, der have grebet ind i vor Sjæbne, ligesaa lidt ere vi istand dertil i Fremtiden, det er forfængelig Tant at troe, at et Stykke Papir skulde kunne det, thi Adressen er kun Papir. (Steen: Vædringsforslagene ogsaa!). Ja, lad dem falde! Forlanger jeg en Adresse? Det er ikke mig, der forlanger den, men de Herrer, der have stillet den, og jeg er gaaet ind i deres Tantegang. De ville have det Nationale betegnet; jeg har taget deres egen national-politiske Betegning; de ville have Frihedsmaalet betegnet; jeg har taget det folkelige Frihedsmaal, thi jeg vil ikke have, at der skal strides om Frihed og Lighed eller Frihed uden Lighed. — Der er sagt, at mit Vædringsforslag maaskee skulde betyde, at jeg ikke lægger saa meget Vægt paa Grundloven af 5te Juni 1849 som de Herrer, men jeg behøver kun at sige, at jeg stemmer for Forslaget under Nr. 4, der skal fortolkes hen til, at det mere reent giver Grundloven af 5te Juni 1849 end Forslaget under Nr. 3; det Forslag, som giver Grundloven af 1849 reneft i Genhold til de Forhold, hvorunder vi leve, tager jeg. Jeg er overbevist om, at mit Vædringsforslag giver et saadant Indhold til hvilkensomhelst Forsatning, vi end ville faae, at vi, naar vi fik dette Indhold, havde en Forsatning, hvori der ikke var en Stump af det, der hovedsagelig er bragt ind ved Forsatningen af 18de November 1863 til Fordærv for Forsatningen af 5te Juni 1849. Forsatningen af 18de November gaaer hovedsagelig ud paa at berøve Folkethinget dets Indflydelse paa Finantsloven, hvormod Vædringen i Landstingets Sammensætning er Intet. Dersom de ærede Herrer forlange Forandringer i Grundloven af 1849, saa vilis,